ds. J. de Bruin, preek over Zondag 17 van de Heidelbergse Catechismus, gehouden in de Jeruzalemkerk (Chr. Geref. Kerk) te Rotterdam-Kralingen op 3 september 2023.

Votum en groet.

Zingen: Psalm 119:88:
Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
Uw trouwe hulp; stier mij in rechte sporen;
Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,
Dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren;
Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond;
Want hij volhardt naar Uw geboôn te horen.

Schriftlezing: Mattheüs 28:1-10:

1 EN laat na den sabbat, als het begon te lichten tegen den eersten dag der week, kwam Maria Magdaléna en de andere Maria, om het graf te bezien.
2 En zie, er geschiedde een grote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit den hemel, kwam toe en wentelde den steen af van de deur en zat op denzelven.
3 En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.
4 En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden en werden als doden.
5 Maar de engel antwoordende zeide tot de vrouwen: Vreest gijlieden niet; want ik weet dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.
6 Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft. Komt herwaarts, ziet de plaats waar de Heere gelegen heeft.
7 En gaat haastelijk heen, en zegt Zijn discipelen dat Hij opgestaan is van de doden; en zie, Hij gaat u voor naar Galiléa, daar zult gij Hem zien. Zie, ik heb het ulieden gezegd.
8 En haastelijk uitgaande van het graf met vreze en grote blijdschap, liepen zij heen om hetzelve Zijn discipelen te boodschappen.
9 En als zij heengingen om Zijn discipelen te boodschappen, zie, Jezus is haar ontmoet, zeggende: Weest gegroet. En zij tot Hem komende, grepen Zijn voeten en aanbaden Hem.
10 Toen zeide Jezus tot haar: Vreest niet; gaat heen, boodschapt Mijn broederen dat zij heengaan naar Galiléa, en aldaar zullen zij Mij zien.

Zingen: Psalm 21:4:
Hij heeft, o God, van U begeerd
Het onvergank'lijk leven;
Gij hebt het hem gegeven.
Zo zijn de dagen hem vermeêrd;
Zo leeft de Vorst altoos;
Zo leeft hij eindeloos.

Lezen: 12 Artikelen des geloofs.
1. Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde.
2. En in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere;
3. Die ontvangen is van den Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria;
4. Die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle;
5. ten derden dagen wederom opgestaan van de doden;
6. opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtige Vaders;
7. vanwaar Hij komen zal om te oordelen de levenden en de doden.
8. Ik geloof in de Heilige Geest.
9. Ik geloof een heilige, algemene, Christelijk Kerk, de gemeenschap der heiligen;
10. vergeving der zonden;
11. wederopstanding des vleses;
12. en een eeuwig leven.

Lezen: Heidelbergse Catechismus Zondag 17 vraag en antwoord 45:
Vraag 45 Wat nut ons de opstanding van Christus?
Antw. Ten eerste heeft Hij door Zijn opstanding den dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken. Ten andere worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand onzer zalige opstanding.

Gebed.

Zingen: Psalm 84:1 en 6:
Vers 1:
Hoe lief'lijk, hoe vol heilgenot,
O HEER, der legerscharen God,
Zijn mij Uw huis en tempelzangen!
Hoe branden mijn genegenheên,
Om 's HEEREN voorhof in te treên!
Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen;
Mijn hart roept uit tot God, Die leeft,
En aan mijn ziel het leven geeft.
Vers 6:
Want God, de HEER, zo goed, zo mild,
Is t' allen tijd een zon en schild;
Hij zal genaad' en ere geven;
Hij zal hun 't goede niet in nood
Onthouden, zelfs niet in de dood,
Die in oprechtheid voor Hem leven.
Welzalig, HEER, die op U bouwt,
En zich geheel aan U vertrouwt.

Na het amen van de prediking zingen wij Psalm 17:8.
Geliefde gemeente, in de vroege morgen van die eerste dag van de week waren een paar vrouwen op weg gegaan naar het graf, naar die plaats waar de Heere Jezus gelegd was. Ze waren zo bedroefd. Hun lieve Meester was gestorven op zo'n verschrikkelijke manier. Van afstand waren ze getuigen geweest, in de nabijheid van de heuvel Golgotha, hoe daar hun Meester had geleden en gestorven was. Ze waren er getuigen van geweest hoe aan het einde van die vrijdagmiddag Jozef van Arimathea en Nicodémus gekomen waren om dat lichaam in alle eerbied van het kruis af te halen, te wikkelen in doeken en vervolgens naar een graf te brengen. Ze zijn meegelopen naar die tuin. Ze hebben gezien hoe de Heere Jezus begraven werd en hoe een grote steen voor dat graf werd gerold. Toen zijn ze naar huis gegaan, met een hart vol vragen, met een hart vol smart.

Dat kunt u wel begrijpen, want één ding konden die vrouwen oprecht zeggen: 'Wij hebben Hem lief.' En je moet maar eens iemand kwijtraken die je hartelijk liefhebt. Er zijn er in ons midden die dat wel weten. Hoeveel te meer om Christus kwijt te raken door de dood. O, wat hadden die vrouwen, en velen met hen, gehoopt dat Christus hen zou verlossen. Maar Hij was er niet meer en met hen was al hun hoop vergaan.

Misschien herkent u dat wel in uw leven. U mag toch weten van vrucht op de prediking. U weet ook wat het is om als een arme zondaar zicht op Christus te krijgen, toen Hij in de prediking van het evangelie werd voorgesteld. U kreeg hartelijk te geloven: Dat is de enige weg om van mijn zonden verlost te worden, de enige weg om met God verzoend te worden. Hoe meer u van Hem hoorde, hoe meer liefde er ontstond tot de Heere Jezus. Uw hart ging uit vanwege Zijn spreken. En toch kunt u uw leven enigszins terugvinden in Christen uit Bunyans *Christenreis*, die bij dat poortje terechtgekomen was en in aanraking met Christus gekomen was, want dat symboliseerde dat poortje. En Evangelist die in het huis van Uitlegger geweest is om onderwijs te krijgen, maar ondertussen nog met dat zware pak op zijn rug voortzeulde. Want hij was nog niet bij dat kruis en dat open graf terechtgekomen.

Misschien herkent u dat wel in uw leven, dat u met alles wat er geweest is, - zoals dat vroeger weleens gezegd is -, toch nog staat voor uw waarneming met een openstaande schuld. Hoe moet dat toch? Het wordt een raadsel in uw leven. Let dan eens op deze vrouwen. Zij zochten Jezus. Jazeker, dat doet u toch ook? Zij zochten een gestorven Jezus. Maar wat kregen zij te horen? '*Hij is hier niet, want Hij is opgestaan.'* En dat wordt deze middag ook u en jou gepredikt. Christus is in de dood geweest, maar Hij is opgestaan uit de doden en leeft tot in alle eeuwigheid. En waarom is Hij nou opgestaan uit de doden? Om dat grote heil dat Hij verworven heeft op Golgotha uit te delen, en toe te passen in het hart van een zondaar. Vanmiddag zullen wij horen van een drievoudig nut van de opstanding van Christus. Laten we zo biddend luisteren naar dit onderwijs.

We schrijven als thema boven de prediking:

***Het geloof in de opgestane Christus*.**

We staan stil bij drie gedachten, die eigenlijk de drie punten in het antwoord van Zondag 17 van de Heidelbergse Catechismus weergeven:

1. Zijn verworven gerechtigheid.
2. Zijn krachtige opwekking.
3. Zijn zeker pand.

1. Zijn verworven gerechtigheid.
Gemeente, als we hierover gaan nadenken, maak ik eerst een opmerking. De vraag in Zondag 17 luidt: Wat nut *ons*? Het is dus weer heel persoonlijk. Wat hebt u nu aan de opstanding van Christus? Ik hoop dat u daar verlegen om bent. Want kijk, er is een ontzaglijk belangrijke vraag in ons leven die opgelost moet worden. En dan moet je niet gaat dogmatiseren. Maar het is een cruciale vraag op reis naar de eeuwigheid. Het is een vraag die we tegenkomen in de Schrift zelf, in Job 9:2: '*Hoe zou de mens rechtvaardig zijn bij God?'* Kunt u daar al antwoord op geven? Kun jij daar antwoord op geven? Want als je vannacht sterft, hoe sta je dan voor God? Rechtvaardig, of niet rechtvaardig?

Daarom, gemeente, hoop ik dat de Geest die vraag in uw hart brandt, en dat u niet meer kunt rusten voordat u van Godswege antwoord hebt gekregen. Hoe zou de mens, hoe zou u, hoe zou jij, hoe zou ik rechtvaardig zijn bij God? Er moet een antwoord op komen, gemeente. Ik hoop dat uw rust u wordt opgezegd, zodat u niet vanavond gelijk in slaap kunt vallen. Want er moet een antwoord komen. Hoe bent u rechtvaardig voor God? Dat wil zeggen: Hoe komt het zover dat er tussen God en uw hart geen zonden meer liggen, dat er geen schuld meer ligt tussen God en uw hart? Dat u weten mag: Mijn zonden zijn mij vergeven.

Dan moet u niet gelijk komen met allerlei vragen en opmerkingen als: Ja, maar dat is een grote weldaad en er zijn maar weinig mensen die dat ontvangen. Weinig mensen? Hoe wilt u zonder vergeving van zonde bij God kunnen komen? Werd het maar eens nood dat uw zonde vergeven moet worden. We kunnen ons zo op de been houden met allerlei dogma's, maar het moet tussen God en uw ziel goed komen. En het kan goed komen. Dat is het wonder. Hoe dan? Door de opstanding van Christus.

Als de onderwijzer in Zondag 17 vraagt: Wat nut ons de opstanding van Christus? Dan geeft de leerling als eerste antwoord: Ten eerste, dat Hij door Zijn opstanding de dood overwonnen heeft, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken. Hier wordt eigenlijk gezegd hoe Christus een zondaar rechtvaardig maakt voor God. Wat nu een verloren zondaar niet meer bezit, dat heeft Christus door Zijn kruisdood verworven.

Dus gemeente, er is iets wat u niet meer bezit en wat u nodig hebt om voor God te kunnen bestaan. Dan zou u toch alles in het werk moeten stellen om datgene wat u kwijtgeraakt bent, weer in uw bezit te mogen krijgen. En wat is dat dan? Wat heeft Christus door Zijn kruisdood verworven? Wat wil Hij een arme zondaar deelachtig maken? Zijn gerechtigheid. Wij zitten vol ongerechtigheid. Dat maakt een grote scheiding tussen God en u. Daarom zijn wij ook strafwaardig en vloekwaardig. Maar wat heeft Christus nu verworven in Zijn lijden en sterven? Een eeuwige gerechtigheid, die Hij niet voor Zichzelf houdt, maar die Hij wil uitdelen en toepassen aan een zondaar, zodat die zondaar weer recht voor God komt te staan. Nou, daar zou u naar moeten staan om dat te mogen ontvangen.

Dat woord 'gerechtigheid' is altijd weer een moeilijk woord, ook voor jullie kinderen en voor jullie jongelui ook wel. Maar gelukkig is het Woord van God een heel bijzonder Woord, waarmee de Heere laag wil afdalen tot ons mensen en allerlei voorbeelden gebruikt. Zodat we iets kunnen begrijpen van die moeilijke woorden, die we helaas niet met andere woorden kunnen vervangen en die we gewoon laten staan, zoals het woord 'gerechtigheid'. Waarmee vergelijkt de Bijbel, Gods Woord, het woord gerechtigheid? Heel eenvoudig: Met een kledingstuk. Dan moet u maar aan een kledingstuk denken van vroeger, uit de tijd van de Bijbel.

Daar hebben jullie vast wel eens een plaatje van gezien, kinderen. Zo'n grote, lange mantel die tot de grond afloopt. Die droegen vrouwen en mannen in de tijd van de Bijbel. De Heere zegt in Zijn Woord: Mijn gerechtigheid kunt u vergelijken met zo'n mantel. Daarom staat er in de Bijbel: De mantel der gerechtigheid, of het kleed des heils. Dat kleed is niets anders dan de vergeving van zonden door het bloed van Christus. Dat de vuile klederen van uw ongerechtigheden van u afgenomen worden, zodat u naakt staat voor God en u daarbij bekleed wordt met dat kleed van Jezus' gerechtigheid, waardoor al uw zonden, die zo'n grote scheiding maken tussen God en uw ziel, weggenomen zijn. En u daarom weer recht voor God kunt staan.

Kijk, en dat heeft de Heere Jezus nu verworven door Zijn kruisdood. Want de kruisdood was de straf op de zonden en die heeft Hij volkomen willen dragen. Daartoe zond God de Vader Zijn Zoon naar deze verloren wereld. Daarom werd de Heere Jezus Mens. Daarom ging Hij aan die trap van Zijn verhoging eerst de trap van Zijn vernedering af. En weet u wat er gebeurde toen de Heere Jezus Mens werd? Toen heeft God de Vader Zijn Zoon tot zonde gemaakt. Nee, dat betekent niet dat de Heere Jezus een zondaar werd, want dat is Hij nooit geweest. Hij is altijd zonder zonde geweest. En toch maakte God Hem tot zonde. Dan kom ik even terug bij dat beeld van het kleed. De gerechtigheid wordt voorgesteld als een prachtig, blinkend wit kleed. Maar daartegenover worden de zonden en de ongerechtigheden voorgesteld als een vies, vuil, gescheurd kleed, een inktzwart kleed. Zo zwart, zo vuil, dat al zou u de scherpste zuren op aarde gebruiken, u zou het nooit meer wit kunnen krijgen.

Zo doordrongen is dat kleed van de zonde. En wat heeft God de Vader gedaan toen Zijn Zoon op de aarde kwam? Toen heeft Hij Hem met dat vieze, vuile, gore kleed bekleed en tot zonde gemaakt. De Heere Jezus heeft vrijwillig al die zonden en al die schuld op Zich genomen, zodat er van de Heere Jezus geen gerechtigheid meer zichtbaar was, maar dat Hij plaatsbekledend, in plaats van Zijn kerk, als Borg, als de grootste zondaar gerekend werd.

Zo heeft Hij de ganse tijd van Zijn leven met die vieze, vuile vodden geleefd. Terwijl Hij dat droeg, dat vuile zondekleed van ongerechtigheden, ook van eigen gerechtigheden, drukte de toorn Gods op Hem. En heeft Hij in een weg van vernedering Zich steeds dieper laten vernederen. Want Hij werd overgeleverd om onze zonden. Hij werd tot de kruisdood veroordeeld. Toen was er geen vrijspraak in het rechthuis van Pilatus. Toen was er geen vrijspraak aan het kruis van Golgotha, maar enkel veroordeling. Veroordeling vanwege dat inktzwarte kleed van de ongerechtigheden die Hij vrijwillig op Zich genomen had.

Zo heeft Hij geleden. Zo heeft Hij aan dat kruis gehangen. Zo is Hij gestorven. En zo is Hij in een graf gelegd, nog steeds met die vieze, vuile klederen van ongerechtigheden. Die zijn mee het graf ingegaan. En toen die opstandingsmorgen, drie dagen na Zijn sterven, – niemand was erbij, maar met eerbied gesproken – kwam de Vader naar het graf. Gemeente, ik ben er ook niet bij geweest, maar het gezicht van de Vader blonk van tevredenheid. Want alles, alles was volbracht. En omdat de Vader daarmee tevreden was, ging Hij dat openbaren door Zijn Zoon op te wekken uit de doden. En tegelijkertijd – en dan ziet u de eenheid tussen de Vader en de Zoon – stond de Heere Jezus op uit het graf, uit de doden, door Zijn Goddelijke kracht.

Nee, niet zoals bijvoorbeeld Lazarus werd opgewekt uit de doden. Want toen Lazarus opgewekt werd, moest hij nog een keer sterven, en dat is ook gebeurd. Maar toen de Heere Jezus opgewekt werd uit de doden, toen Hij opstond uit de doden, brak er een tijd aan dat Hij niet meer zou sterven. Hij zou het eeuwige leven ontvangen. Let eens op hoe Hij opstond uit dat graf: Niet meer met die vuile klederen van de ongerechtigheden, want die waren verzwolgen in Zijn bloed. Maar Hij stond op met dat reine witte kleed van de rechtvaardigmaking. Want de Vader was zo tevreden met Zijn offer dat alle zonden die op Christus gelegd waren, door de Vader weggenomen waren. Die moesten allemaal achterblijven in dat graf.

En toen die grote steen van dat graf werd weggerold, kwam daar Jezus uit met een verheerlijkt lichaam, met een blinkend kleed. Niet meer in gelijkheid van ons zondige vlees, niet meer beladen met de inktzwarte zonde, maar als de Rechtvaardige, als de HEERE ONZE GERECHTIGHEID. Toen sprak God de Vader Hem vrij in die opwekking. Geen veroordeling meer. Christus werd in die opwekking door de Vader vrijgesproken. Daarom schrijft Paulus ook in Romeinen 4 vers 25: *'Die overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.'*

Want Hij deed dat in plaats van Zijn kerk. Voorwerpelijk waren al Gods kinderen in Christus rechtvaardig, van Gods kant. Kijk, dat bedoelt de leerling nu met de belijdenis: *De gerechtigheid die Christus door Zijn dood verworven had*. Dat is nu het eerste nut van de opstanding. Maar gemeente, de Heere Jezus is zo volkomen. Hij is niet alleen een Middelaar die de zaligheid verworven heeft, om met die verworven zaligheid als het ware naar de hemel te gaan en daar niets meer mee te doen. Gelukkig niet. Maar nu wil Hij ook dat toepassen in het hart van een zondaar. Daarom zegt die leerling ook: Opdat Hij ons de gerechtigheid die Hij verworven heeft – dat blanke, witte kleed van de vergeving der zonden –, dat Hij die ook deelachtig kon maken.

Dan ga ik u het vanmiddag vragen: Ziet u daar naar uit en zou jij dat ook willen kennen in uw leven, dat die vieze klederen van uw zonden en ongerechtigheden van u afgenomen worden? En dat u dat blinkende bruiloftskleed van Zijn gerechtigheid mag ontvangen? En dat u door het geloof mag geloven: Nu sta ik in Christus rechtvaardig voor God. Ja dat u ernaar uitziet dat Hij het gaat zeggen: Op grond van het offer van Christus dat Hij geen zonde meer bij u ziet en dat Hij geen ongerechtigheden meer bij u ziet. Leeft dat in uw hart? Zou u in dat licht kunnen zeggen: '*Eén ding heb ik van de Heere begeerd, dat zal ik zoeken'*, dat de gerechtigheid van de Heere Jezus mijn gerechtigheid wordt, omdat mijn ongerechtigheden Zijn ongerechtigheden zijn geweest? Zoals Luther het zo heerlijk onder woorden bracht: Die vrolijke ruil; Hij mijn zonde, en ik Zijn gerechtigheid.

Dominee, hoe kun je dat weten? Heel eenvoudig: Door het geloof. Dat is altijd nog steeds de zuivere Bijbelse leer van de rechtvaardigmaking van een goddeloze: Door het geloof alleen. In Zondag 23 komt het weer terug, maar hier komt het al aan de orde, als vrucht van Christus' opstanding. En waar komt het dan op aan? Dat u bekleed wordt met dat kleed van Zijn gerechtigheid, dat u met Hem verenigd wordt. Dat de gerechtigheid van Jezus, dat blanke witte kleed, dat u daarin mag gaan delen. En dat gaat gebeuren – daar kom je achter – door het geloof. Jawel, in een weg waar alles van u en jou en mij eraan moet, waarmee u niet voor God kunt bestaan. Dan moeten ongerechtigheden weggenomen worden, uw eigen gerechtigheden, en daar moet alles buiten Christus worden afgesneden. En in die weg wordt de gerechtigheid van Christus uw deel. Ja, dan kunt u in dat vrij vertaalde lied van Robert Murray McCheyne uw leven terugvinden:

Maar toen mij Gods Geest aan mijzelf had ontdekt,
Toen werd in mijn ziele de vreeze gewekt.
Toen voelde ik wat eisen Gods heiligheid deed:
Daar werd al mijn deugd een wegwerpelijk kleed!

Toen vluchtte ik tot Jezus! Hij heeft mij gered;
Hij heeft mij verlost van het vonnis der Wet;
Mijn heil en mijn vrede en mijn leven werd Hij:
Ik boog me, en geloofde, en mijn God sprak mij vrij.

Nu ken ik die waarheid, zo diep als gewis,
Dat Christus-alleen mijn gerechtigheid is!
Nu tart ik de dood, nu verwin ik het graf,
Nu neemt mij geen satan de zegenkroon af!

Vindt dat weerklank? Dat is de eerste vrucht van de opstanding van de Heere Jezus. O, dan zegt het geloof: Lieve Heere Jezus, wat is het toch een groot wonder dat U mij zo hebt liefgehad tot het einde. Nu heb ik het gezien, nu heb ik het geloofd: U bent voor mij de dood ingegaan. U hebt voor mij dat welverdiende oordeel willen dragen. U hebt met Uw kruisdood volkomen betaald voor al mijn ongerechtigheden. Ja, U hebt al mijn ongerechtigheden meegenomen in Uw graf en daar liggen ze voor eeuwig begraven. En U komt er nooit meer op terug, o Heere, want ze zijn geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid. U denkt er niet meer aan.

En daar is het niet bij gebleven, o lieve Zaligmaker. Maar U bent uit dat graf gekomen met die witte klederen van Uw gerechtigheid. En nu mag ik het weten: Nee, ik heb het niet genomen, maar ik heb het ontvangen, uit genade ontvangen. Dat ik bekleed ben met dat reine, witte kleed van Uw gerechtigheid. En nu mag ik weten rechtvaardig te zijn voor God. Nu ligt er niets meer tussen God en mijn hart. O, nu kan mijn ziel alleen maar vrolijk zijn, omdat U mij bekleed hebt met de klederen van Uw heil. En als ik U dan zie, opgestane Heere Jezus, als ik dan door het geloof mag blikken op Uw Middelaarshanden die U toonde na Uw opstanding, dan hoor ik U door het geloof zeggen, hier van binnen in mijn hart: Vrede zij ulieden. O, dan kan ik alleen nog maar stamelen. Als ik zie op mijzelf, ik ben zwart. Maar als ik dan door het geloof zie wat Christus voor mij gedaan heeft, en ik bekleed ben met de mantel van Zijn gerechtigheid, mag ik toch zeggen: Ik ben zwart, doch lieflijk. Dan ziet God geen zonde meer bij mij, niet één, nooit meer.

Zal ik het eens heel rijk zeggen? Bij God vandaan ziet God Zijn kinderen altijd aan door het waas van het bloed van Christus. Hij ziet Zijn kerk altijd – mag ik het eens zo zeggen – door dat blinkende kleed van Christus' gerechtigheid. En daarom zijn Zijn kinderen in Zijn oog altijd schoon. En zegt de opgestane Levensvorst tegen Zijn kinderen –: *Gij zijt schoon Mijn vriendin.* Wat rijk, hè? Wat heerlijk toch. Al moet u duizend keer zeggen: Zoveel zonde, zoveel zonde. Als u nu bekleed bent met dat kleed: *Gij zijt schoon Mijn vriendin.* Ja, en dan wilt u ook niets anders meer dan voor God leven en tot eer van God leven.

2. Zijn krachtige opwekking.
We gaan naar onze tweede gedachte: Zijn krachtige opwekking. In 1 Korinthe 15, een heel bekend hoofdstuk in de Bijbel, wordt heel uitvoerig gesproken over de opstanding van de Heere Jezus gesproken en ook over de rijke vruchten die de Heere Jezus verworven heeft. Door de kracht waarmee Jezus opgestaan is uit de doden, gaat Hij ook geestelijk dode zondaren opwekken tot het geestelijke leven.

En wat doet Paulus nu in 1 Korinthe 15? Hij gaat de Heere Jezus vergelijken met Adam. En dat weten jullie wel, jongelui, dat zul je op catechisatie wel eens gehoord hebben. De Heere Jezus wordt de tweede Adam genoemd. Je hebt een eerste en een tweede Adam. We gaan eerst eens naar de eerste Adam kijken, in het Paradijs, die door God de Schepper is geschapen. En dan weten jullie wel hoe: Uit het stof der aarde. Toen lag daar een mens en toen heeft de Heere de adem, de ziel, de geest in Adam geblazen. En toen werd hij tot een levende ziel. Eerst was hij levenloos, zonder leven. En toen blies God het leven erin. Toen was hij een levende ziel. Nou, dat kunnen wij ook begrijpen.

Alleen, de Heere heeft de mens zo geschapen om Hem te verheerlijken. En we weten dat de diepe val in het paradijs heeft plaatsgevonden. En al bleef Adam leven, en mogen wij ook allemaal tijdelijk leven; geestelijk gezien zijn wij allemaal dood. Dat betekent heel eenvoudig dat wij niet meer tot eer van God leven, maar wel in de zonde leven. Dat noemt de Bijbel geestelijk dood zijn. De band met God, de Levensbron, is verbroken en de band met de zonde is gelegd. Adam werd dood in de zonde en de misdaden. En wij allen zijn uit hem voortgekomen, en zijn ook dood in de zonde en de misdaden.

Maar dan heeft Paulus in 1 Korinthe 15 nog iets gezegd. Hij heeft niet alleen iets gezegd over die eerste Adam in het paradijs, maar ook over de Heere Jezus als de tweede Adam. En daar heeft hij iets heel moois over gezegd. Christus is gekomen als de tweede Adam op aarde, als mens. Waarom? Nu zegt Paulus: Om de levendmakende Geest te zijn voor een geestelijk dode zondaar. Dus wat er in het paradijs letterlijk gebeurde, gebeurt nog steeds geestelijk in zo'n dode zondaar. In zo'n geestelijk dode zondaar gaat de Heere Jezus het leven blazen, omdat Hij opgestaan is uit de doden.

Dus hoort u dat? Zondaar, die nog onbekeerd bent, die nog dood bent in de zonde en de misdaden. U kunt levend worden, u kunt levend gemaakt worden, omdat de Heere Jezus opgestaan is uit de doden. Hij weet raad met u, zondaar die verloren ligt in schuld. Hij weet raad met een zondaar die in de woestijn van dit leven om moet komen. Hij weet raad met een mensenkind die dood is in de walgelijkheid van zijn ziel. Hij weet raad met een hart dat zo hard is, zo koud is, zo onwillig is, zo hardnekkig is. Daar weet Hij raad mee. En met dezelfde kracht waarmee de Heere Jezus opgestaan is uit de doden, met diezelfde kracht kan Hij u levend maken. Is dat geen wonder? Dat Hij u op wil wekken tot het nieuwe leven. En dat Hij maar één woord hoeft te spreken deze middag: *Leef.* En als het gebeurt, leeft u en gaat u nooit meer sterven, in der eeuwigheid niet. Zó krachtig is de opstandingskracht van Christus. Dat noemen wij de eerste bekering, of de wedergeboorte. De levendmaking van een dode zondaar. En dat zal met ons allen moeten gebeuren, wil het goed zijn op reis naar de eeuwigheid. Maar zullen wij nooit vergeten dat op de eerste bekering altijd de dagelijkse bekering volgt, dat proces van de waarachtige bekering, zoals we dat vinden in Zondag 33:

De afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens. De oude mens gaat sterven, zo hoorden wij de vorige keer door de kracht van Christus' kruisdood in zondag 16. En nu hier in zondag 17 wordt gezegd: *Ten andere worden wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven.* Dus dat zegt niet alleen iets over de eerste bekering, maar ook over heel dat proces dat daarna plaatsvindt, totdat een zondaar, een kind van God sterft en opgenomen wordt in eeuwige heerlijkheid.

Wat is dat nieuwe leven dan? Wat is dat zo anders dan het oude leven? Kijk, gemeente, dat oude leven, dat is uw zondige vlees dat zondigt. Maar het nieuwe leven dat hier in uw hart gelegd is, zondigt niet. Een nieuw hart kan niet zondigen. En de zonden die er dan zijn, die zitten hier ergens in uw vlees en die kunnen zo naar boven komen. Dat oude vlees is geneigd God en mijn naaste te haten. Maar het nieuwe leven, wat hier van binnen gewekt is door de opstandingskracht van Christus, dat zingt bij tijden van harte: '*Ik heb lief, want de HEERE hoort mijn stem, mijn smekingen.'* Die oude mens zit altijd vol ongeloof, maar het nieuwe leven kan niet anders dan geloven. Die oude mens wordt nooit, nooit bekeerd, maar die nieuwe mens is totaal bekeerd. Dat oude leven wil altijd maar vasthouden aan het hier en nu, aan de begeerlijkheden van deze wereld, aan de verleidingen van de wereld.

Maar het nieuwe leven zegt tegen de zonde en alle verleidingen: '*Henen uit, henen uit. Weg wereld, weg schatten, gij kunt niet bevatten hoe rijk ik wel ben. Ik heb Jezus verkoren, Wiens eigen ik ben.'* En dat zit nu samen in één persoon. Voelt u de strijd tussen het oude en het nieuwe leven? En toch, door de opstandingskracht van Christus, gaat dat nieuwe leven tot openbaring komen. Dat kan ook niet anders. Want in de wedergeboorte wordt een band gelegd met de Levensbron, en dat is de Heere Jezus Christus. Die niet in de dood gebleven is, maar leeft tot in alle eeuwigheid. En Die het beloofd heeft: '*Ik leef, en gij zult leven.'*

Kijk, en nu in het begin van het geestelijke leven ligt dat nog zo verborgen. O, dan komen de vruchten van het nieuwe leven openbaar. En die komen allemaal voort uit die Levensbron, de opgestane Heere Jezus Christus. Die hartelijke droefheid over de zonde, dat haten van de zonde, het wegvluchten bij de zonde vandaan, maar ook de hartelijke liefde die in je hart gaat ontstaan tot de Heere, tot Zijn Woord, tot Zijn dag, tot Zijn volk, tot Zijn wet, tot Zijn wil. Er komt iets van de vreze des Heeren openbaar vanwege de opstanding van Christus, Die een zondaar opwekt tot het nieuwe leven.

Nee, dan is het allemaal nog niet zo helder dat dat voortkomt uit Christus. Maar dat wordt anders in het geestelijke leven, naarmate je kennis van de Heere Jezus mag krijgen. Hoe meer helder wordt in het geestelijke leven wie Christus is, hoe duidelijker het voor je wordt dat alles wat aan mijn kant ontbreekt enkel alleen uit Hem voortkomt. O jawel, eerst gaat de Heilige Geest laten zien dat de Heere Jezus noodzakelijk is tot verlossing van je schuld. Je zult eerst onderwezen worden dat de Heere Jezus Borg moest worden om je met God te verzoenen.

Maar daar houdt het niet op; er is meer. En als we eerlijk zijn, zijn we dat misschien een beetje kwijtgeraakt. Er ligt alle nadruk op de toeleidende weg tot Christus, en die is er, hoor, die is er, en daar ligt de nadruk op de rechtvaardiging van de goddeloze door het geloof alleen, en dat is noodzakelijk. Maar daar staat geen punt. Want Christus is niet alleen gekomen tot wijsheid en rechtvaardigmaking, maar Christus is ook geschonken tot heiligmaking.

Daarom is het zo'n zegen als u mag weten waar uw schuld gebleven is, en u mag weten dat u door het offer, door die voorspraak van Christus vrijgesproken bent. Dat u daarna Christus opnieuw onmisbaar nodig krijgt. Om niet alleen te leren dat Hij u verlost van de schuld van de zonde, maar dat diezelfde lieve Heere Jezus u ook wil verlossen van de macht van de zonde. Want wat is nou de praktijk van het geestelijke leven? Dat is een praktijk van strijd.

Dan hoor ik Paulus zeggen: Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont. Het willen is wel bij mij. O, dat kunt u oprecht zeggen: Heere, ik wil niets liever dan volmaakt voor U leven, ik wil niets liever dan gehoorzaam zijn aan wat U mij opdraagt, ik wil niets liever dan het goede te doen. En toch, het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Want het goede dat ik wil, dat doe ik niet. En het kwade wat ik niet wil – nee, dat wil ik ook niet meer, dat wil ik echt niet meer, zeker in het licht van wat Christus voor mij gedaan heeft –, en toch is het er.

Daarom krijgt u Christus nodig in die weg van de bekering, van die dagelijkse bekering. Want wat heeft Paulus geleerd? Wil er een goede vrucht voortkomen in mijn leven, dan moet het komen uit de Heere Jezus. Kijk, en nu is de Heere Jezus opgewekt uit de doden om een zondaar op te wekken tot dat nieuwe leven, maar ook te zorgen dat dat nieuwe leven openbaar komt. Niet door vruchten van uzelf, maar door vruchten die de Heere Jezus heeft gekend in Zijn leven. En voelt u dat het dan weer erop aankomt dat er een nauwe band is tussen de Heere Jezus en de gelovige. Hoe dichter het schaapje bij de Goede Herder leeft, hoe meer er openbaar komt van het nieuwe leven. Maar als dat schaapje elke keer weer wegdwaalt, en daarheen loopt, en daarheen loopt, krijgt u een slordig geestelijk leven.

En in dat licht heeft de Heere Jezus gezegd tegen Zijn discipelen, en zegt Hij vandaag ook nog tegen Zijn discipelen en discipelinnen, tegen de ware volgelingen van Christus: *Blijft in Mij, en Ik in u, want zonder Mij kunt gij niets doen.* En wat een zegen toch, als u dat mag zien en herkennen. Opdat u steeds weer de toevlucht neemt tot die Levensvorst en zegt: Heere Jezus, er komt niks van terecht in mijn leven. De kracht om de zonden te doden is er bij mij niet. Maar ook de kracht om dat nieuwe leven tot openbaring, tot bloei te laten komen, het is er ook bij mij niet, Heere. Maar één ding heb ik gezien: dat U in Uw leven volkomen gehoorzaam bent geweest, dat U vol vruchten bent, en dat alles wat ik nodig heb in U te vinden is. Heere, ik heb gezien: Uw opstanding dat moet mijn opstanding worden.

En Uw leven dat moet mijn leven worden. En Uw genade dat moet mijn genade worden. En weet u wat de Heere Jezus dan zegt van Zijn kerk? Zijn kerk is schatrijk. Want Hij zegt: *Al het Mijne is het uwe.* Dan zegt de Heere Jezus tegen Zijn kerk: *Mijn Vader is uw Vader, en Mijn God is uw God.* O, als u dat leert zien, gemeente, dan wilt u niets liever dan tot eer van die God leven. U komt erachter: Ik kan het niet in eigen kracht. Dat zondige vlees is zo verdorven, het wil zich niet onderwerpen aan de wet van God. Dat staat in de Bijbel, ik lees het, ik onderschrijf het. En toch, Heere Jezus, U leeft tot in alle eeuwigheid, en U hebt het beloofd: *Ik leef, en gij zult leven.* Heere, ik mag het weten: mijn Verlosser leeft. Wilt U dan zo krachtig in mijn hart werken dat er iets van dat nieuwe leven openbaar mag komen, tot eer van God, maar ook tot nut van mijn naaste. Dat begeer ik, Heere. En ik heb vanuit het Woord gehoord dat dat de rijke vrucht is van Uw opstanding. O, laat mij dan openbaar mogen komen als een mensenkind dat opgewekt is tot het nieuwe leven.

Want, Heere, ik moet dikwijls zeggen dat het anders is, dat ik niet wist dat mijn tere ziel, nog zoveel van het aardse overhield. En toch laat de Heere dat bij tijden weer zien, toch laat Hij dat bij tijden weer voelen hoe aards en zondig Gods kinderen zijn. Waarom, waarom doet Hij dat? Waarom worden Gods kinderen hier op aarde niet volkomen heiligen, alsof ze een soort overwinningspunt bereiken? Dat doet de Heere om drie dingen. In de eerste plaats om steeds weer te vluchten tot die Bloedfontein, Christus, om ook steeds weer met uw overgebleven zonden gewassen te mogen worden. In de tweede plaats dat u Christus ook nodig krijgt tot heiligmaking, om in Hem en door Hem een leesbare brief te mogen zijn. En de derde reden is dit: Zodat in uw hart een steeds sterker verlangen komt om eenmaal totaal verlost te mogen zijn van de schuld en de macht van de zonden, om eeuwig bij God te mogen zijn. Dat gaat gebeuren, niet alleen met de ziel van Gods kinderen, maar met ziel en lichaam.

3. Zijn zeker pand.

Dan komen wij bij de laatste vrucht van Jezus' opstanding, en wij noemen dat een zeker pand. Dan ligt nog een rijke vrucht klaar voor alle ware gelovigen. *Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand van onze zalige opstanding.* Dat is de opstanding van het lichaam op de jongste dag. Als een kind van God wordt begraven, dan is zijn ziel naar de hemel gegaan. Want die ziel was gered, die ziel was gereinigd, die ziel hoeft niet meer te sterven, die was volmaakt goed. Maar dat lichaam van de zonde, dat moet begraven worden. Maar niet om eeuwig te vergaan.

En nu zegt de Heere als het ware: Nu ben Ik opgestaan uit de doden, en Ik heb een verheerlijkt lichaam gekregen. En zo zeker als Ik ben opgestaan uit de doden, zo zeker zal het lichaam van al Mijn kinderen op die jongste dag opgewekt worden uit het graf. Waar ze dan ook zijn. Kijk, als ze gaan sterven, dan gaat hun ziel direct naar de hemel. Ik denk aan die gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus. Er staat dat als Lazarus sterft, zijn ziel gedragen wordt in de schoot van Abraham, dat is in de hemel.

En Johannes op Patmos kreeg een blik in de hemel. En dan staat er niet: Hij zag mensen met ziel en lichaam, maar hij zag zielen onder het altaar, kleinen en groten. En voor al die zielen die nu al in de hemel zijn is het waar geworden wat we vanmorgen gezongen hebben: *Dan ga ik op tot Gods altaren.* Misschien zijn er wel in ons midden die hen na gestaard hebben die boven zijn, die na kortstondig ongeneugt zich eindeloos met God mogen verheugen. God heeft ze verlost, God heeft ze welgedaan. En toch, van al die zielen van kinderen, jongeren en ouderen die nu al in de hemel zijn, toch is hun verlossing nog niet volkomen.

Hun ziel is wel bij God, en hun ziel is veilig bij God, maar hun lichaam nog niet. Want ze zijn wel met ziel en lichaam het eigendom van de Heere Jezus geworden. Nee, dat ervaren Gods kinderen in de hemel niet als een smart, want alle tranen zijn van hun ogen afgewist. En toch zal het nog heerlijker worden, want er komt een dag dat ook hun lichaam opgewekt wordt uit de doden, en hun ziel, die bewaard wordt in de hemel, weer terug mag keren in dat lichaam, en ze weer als mens eeuwig op die nieuwe aarde mogen wonen.

En dat is zeker, dat is zó zeker. En daar is nu de opstanding van Christus een pand voor. Christus is de Eersteling Die opgewekt is. En dan staat er in de Bijbel: *Een iegelijk in zijn orde.* Eerst de Heere Jezus, en daarna degenen die van de Heere Jezus zijn. Dus al Gods kinderen worden opgewekt. En Hij heeft dat gedaan als Borg en Middelaar. Hij is voor hen gestorven en opgewekt, en naar ziel en lichaam heeft Hij hen gekocht. En daarom zal Hij zorgdragen voor hun lichamen. Hij is ook het Hoofd van Zijn kerk. En als het Hoofd thuis is met lichaam en ziel, komt ook Zijn lichaam met lichaam en ziel.

Dat zal wat wezen, gemeente. Staat u er weleens bij stil? Er komt een dag of een nacht – ik weet het niet – dan gaat die hemel open. En dan klinkt er een bazuingeschal. En heel de wereld zal in één ogenblik weten wat dat betekent: gelovige of ongelovige, Jood of heiden, arm of rijk, wie dan ook. In één ogenblik zal de ganse wereld weten wat dat betekent. Dan komt de Heere Jezus terug in majesteit en heerlijkheid, en zal die grote scheiding vallen tussen Zijn kinderen en Zijn vijanden. Dan zullen alle graven geopend worden. Denk eens aan een begraafplaats waar u het laatst bent geweest. Neem dat eens in gedachten. Al die graven gaan open. Daar loopt je opa weer, daar loopt je moeder weer, daar staat je kind weer. En iedereen krijgt zijn lichaam weer terug. Ook degenen die gecremeerd zijn, die verbrand zijn, opgegeten door wilde dieren, verdronken in de zee, ergens in een ravijn omgekomen zijn. Allemaal. Met dat grote verschil, dat alle goddelozen een verschrikkelijk zondig lichaam terugkrijgen. Maar Gods kinderen krijgen een lichaam zoals de Heere Jezus had op de dag van Zijn opstanding. Een lichaam dat nooit meer zal verderven, een lichaam dat nooit meer zwak zal zijn, een lichaam dat nooit meer sterven zal, maar verheerlijkt, onsterfelijk, zonder zonde, zonder pijn, zonder verdriet, zonder smart, zonder handicap. Dat zal de zalige opstanding zijn van al Gods kinderen.

En degenen die dan op dat moment nog op aarde zullen zijn, die worden in één ogenblik veranderd met zo'n verheerlijkt lichaam, zoals Elia en Henoch, met ziel en lichaam opgenomen werden in heerlijkheid. Dan zal het voor al Gods kinderen waar zijn: *Ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met Uw goddelijk beeld.* Om dan met ziel en lichaam eeuwig met God te wonen op die nieuwe aarde. En dat gebeurt, dat is zeker. De garantie ligt in de opstanding van Christus. Ten derde is ons de opstanding van Christus, een zeker pand. Dat lijdt geen twijfel. Het is een zeker pand van de zalige opstanding van al Gods kinderen.

O, als daar eens op gezien mag worden. Als er van die momenten zijn dat u over alles in een ogenblik heen mag zien naar die heerlijke toekomst die wacht voor alle ware gelovigen. Dan zegt het geloof: Heere Jezus, U bent opgestaan uit de doden, en ik twijfel er niet aan dat straks, op de jongste dag, ook dit vieze, vuile lichaam dat sterven moet in het graf, opgewekt wordt tot heerlijkheid. O, als ik daarop zie, dan zijn er van die momenten dan ik verlang om bij U te zijn.

Om dan met Job te zeggen: *En als zij, na mijn huid, dit doorknaagd zullen hebben*. Als dan dit lichaam eenmaal in een graf totaal verteerd moet worden, het geeft niet, Heere, want het is het laatste wat nodig is, zodat alle zonden uit mijn vlees voor eeuwig worden gedood. Dan zal ik toch uit ditzelfde vlees mijn God aanschouwen. Dewelke ik voor mij aanschouwen zal en mijn ogen zullen zien, deze ogen, ja, die zullen het zien, en geen vreemde ogen. Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot om eens te mogen zijn daar waar U bent, met ziel en lichaam.

O, Heere, dat ik toch geloof had, steeds weer geloof had om dat te kunnen geloven. Want U weet hoe dikwijls het aangevochten wordt, en hoe ik ook bang kan zijn, bij tijden, voor de dood. Dat er ook tijden kunnen zijn dat ik zo bang ben dat ik mij zou kunnen bedriegen. Maar als ik dan door het geloof mag overdenken Uw heerlijke opstanding, en dat U daarvoor de zonden hebt weggedragen om mij rechtvaardig voor God te maken, Om mij daardoor op te wekken tot dat nieuwe leven, en de garantie geeft dat ik straks eeuwig bij U mag zijn, ach, dan kan ik het weer geloven.

Maar, Heere, U weet hoe zwak van moed en klein van kracht ik ben, dat ik het zo dikwijls niet kan geloven, en ik zoveel naar beneden, op de omstandigheden kijk, dat ik alleen maar kan zeggen: Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp. En laat mij door genade niet alleen dikwijls verkeren bij de kruisheuvel Golgotha, maar wilt U mij ook steeds weer leiden naar de hof van Jozef van Arimathea, om daar te zien in een leeg graf, waar Christus opgewekt is tot mijn rechtvaardigmaking, waarbij de zonden voor eeuwig in dat graf zijn gebleven. En leer mij steeds weer, als een arme, zwakke zondaar in mijzelf, te leunen en te steunen op Uw onfeilbaar Woord, op Uw belofte. Want U hebt het gezegd: Ik leef en gij zult leven.

Amen.

Zingen: Psalm 17:8:
Maar (blij vooruitzicht, dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.

Dankgebed.

Zingen: Psalm 89:7:
Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER, in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verhogen.

Zegenbede.